

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D., v právní věci žalobce: **TRADO-BUS, s. r. o.**, se sídlem Třebíč, Komenského náměstí 137/9, zastoupeného JUDr. Michalem Lorencem, advokátem se sídlem Praha, Žerotínova 1132/34, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15. 5. 2015, č. j. ÚOHS-R334/2014/VZ-7647/2015/323/MOđ,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Návrhy ze dne 10. a 27. 6. 2013 se žalobce domáhal u žalovaného přezkoumání úkonů zadavatele – Jihomoravského kraje – učiněných při zadávání částí 1 až 7 veřejné zakázky „*Výběr dopravců pro uzavření smluv o veřejných službách v přepravě cestujících ve veřejné linkové osobní dopravě v rámci IDS JMK – oblast Jihovýchod*“ zadávané formou otevřeného řízení. Žalobcův návrh ze dne 10. 6. 2013 směřoval proti jeho vyloučení z účasti z částí 1 až 7

zadávacího řízení (dále též „návrh I“), návrhem ze dne 27. 6. 2013 pak žalobce brojil proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky v částech 1 a 3 až 7 (dále též „návrh II“).

[2] Po podání návrhu I byl žalobce výrokem 4. usnesení žalovaného ze dne 24. 6. 2013, č. j. ÚOHS-S362/2013/VZ-11627/2013/522/ASh [žalobcův rozklad proti tomuto usnesení zamítl a usnesení žalovaného potvrdil předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „předseda Úřadu“) rozhodnutím ze dne 31. 1. 2014, č. j. ÚOHS-R202/2013/VZ-2222/2013/310/JHr], vyzván k doplacení kaucí ve výši 1 900 000 Kč podle § 115 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále též „ZVZ“), neboť žalobce předtím uhradil kauci pouze ve výši 100 000 Kč.

[3] Po podání návrhu II žalovaný výrokem 3. usnesení ze dne 10. 7. 2013, č. j. ÚOHS-S407/2013/VZ-12574/2013/522/ASh (žalobcův rozklad proti tomuto usnesení zamítl a usnesení žalovaného potvrdil předseda Úřadu rozhodnutím ze dne 31. 1. 2014, č. j. ÚOHS-R213/2013/VZ-2230/2013/310/JHr), stanovil žalobci povinnost složit ve lhůtě sedmi dnů kauci ve výši 2 000 000 Kč podle § 115 odst. 1 ZVZ, neboť žalobce v souvislosti s návrhem II nesložil žádnou kauci.

[4] Proti shora uvedeným potvrzujícím rozhodnutím předsedy žalovaného brojil žalobce správními žalobami, jež však zdejší soud usneseními ze dne 17. 4. 2014, č. j. 29 Af 26/2014-117, a č. j. 29 Af 25/2014-208, odmítl s tím, že napadená rozhodnutí (výzvy k doplacení či složení kaucí) jsou úkony správního orgánu, jimiž se toliko upravuje vedení řízení, a jsou tudíž vyloučena ze soudního přezkumu. Kasační stížnosti žalobce proti usnesením krajského soudu zamítl Nejvyšší správní soud rozsudky ze dne 19. 6. 2014, č. j. 1 As 62/2014-38, a č. j. 1 As 61/2014-42.

[5] Žalobce kauci ve výši 1 900 000 Kč a 2 000 000 Kč „z procesní opatrnosti“ doplatil. Žalovaný však posléze rozhodnutím ze dne 9. 12. 2013, č. j. ÚOHS-S362,407/2013/VZ-23921/2013/510/ASh, v první řadě dle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zastavil řízení v částech 1 a 3 až 7 předmětné veřejné zakázky, neboť žalobcovy žádosti se v těchto částech staly zjevně bezpředmětnými vzhledem k uzavření příslušných smluv dne 26. 8. 2013 (výrok I.). Podle § 118 odst. 5 písm. a) ZVZ žalovaný dále zamítl návrh žalobce ze dne 10. 6. 2012 v části týkající se jeho vyloučení z další účasti v zadávacím řízení pro část 2 předmětné veřejné zakázky, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření podle § 118 odst. 1 nebo 2 ZVZ (výrok II.). Žalobcův návrh ze dne 10. 6. 2012 v části týkající se přezkoumání postupu zadavatele při stanovení dílčího hodnotícího kritéria „celková nabídková cena“ ve vztahu k části 2 předmětné veřejné zakázky pak žalovaný dle § 118 odst. 5 písm. c) ZVZ zamítl, neboť nebyl podán oprávněnou osobou. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2013 brojil žalobce rozkladem. Předseda Úřadu však rozhodnutím ze dne 24. 4. 2015, č. j. ÚOHS-R3/2014/VZ-10099/2015/321/OHo, rozklad zamítl a napadené rozhodnutí žalovaného potvrdil. Žaloba podaná žalobcem proti tomuto rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 24. 4. 2015 byla Krajským soudem v Brně vedena pod sp. zn. 29 Af 54/2015 (z ní byla nyní projednáváná věc vyloučena).

[6] Žádostí ze dne 4. 7. 2014 (tj. ještě před vydáním rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 24. 4. 2015 o rozkladu ve věci samé) se žalobce po žalovaném domáhal vrácení preplatku

na kaucích v řízeních vedených žalovaným pod sp. zn. ÚOHS-S362/2013/VZ a sp. zn. ÚOHS-S407/2013/VZ v celkové výši 3 900 000 Kč spolu s úrokem ve výši 14,05 %. Tuto žádost žalovaný zamítl dle § 7 odst. 5 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, rozhodnutím ze dne 2. 9. 2014, č. j. ÚOHS-V131/2014/VZ-18513/2014/542/JVo. Předseda Úřadu následně zamítl rozklad žalobce a rozhodnutí žalovaného potvrdil rozhodnutím ze dne 15. 5. 2015, č. j. ÚOHS-R334/2014/VZ-7647/2015/323/MO, s tím, že výše kauce byla stanovena v souladu se zákonem a vzhledem k tomu nebyl dán důvod ani pro přiznání úroků. Proti těmto rozhodnutím směřuje nyní podaná žaloba.

[7] Nutno dodat, že po nabytí právní moci rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 24. 4. 2015 (o věci samé) byla kauce ve výši 2 000 000 Kč související s návrhem II dne 28. 5. 2015 vrácena žalobci. Kauce ve výši 2 000 000 Kč související s návrhem I pak byla téhož dne převedena na účet státního rozpočtu, a to vzhledem na výši žalobcovy nabídkové ceny v části 2 předmětné veřejné zakázky, ve vztahu k níž byl žalobcův návrh žalovaným zamítnut.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[8] Ve včas podané žalobě žalobce v první řadě argumentoval způsobu, jakým žalovaný stanovil výši kauce podle § 115 odst. 1 ZVZ. Zadavateli nebylo dopředu známo, jaký bude skutečný počet kilometrů najetých při plnění jednotlivých částí předmětné veřejné zakázky za dobu deseti let. Nemohla mu tudíž být známa ani výše celkové nabídkové ceny, neboť nebyl určen rozsah plnění. Jediným směrodatným údajem byly jednotlivé jednotkové ceny diferencované podle požadovaných kategorií autobusů. Vzhledem k nemožnosti určení konkrétní nabídkové ceny tedy měla být kauce za všechny dotčené části předmětné veřejné zakázky (1 až 7) vyměřena ve výši 100 000 Kč. V daném případě však byla výše kauce stanovena z pouhé modelové ceny, určené za účelem hodnocení nabídek.

[9] V souvislosti s podáním návrhu II (tedy návrhu na přezkoumání úkonu zadavatele spočívajícího ve výběru nejvhodnější nabídky) pak žalovaný kauci žalobci vyměřil v rozporu se zákonem podruhé. Nezákonné vyloučení žalobce ze zadávacího řízení (v rozporu s § 76 odst. 1 ZVZ) ve vztahu ke všem částem veřejné zakázky, o něž se ucházel, jemuž se byl nucen bránit návrhem na přezkoumání úkonu zadavatele a ve spojení s nímž uhradil první kauci (taktéž nesprávně vyměřenou), způsobilo automaticky také nezákonnost rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, neboť podle svých výpočtů by žalobce ve vztahu k částem 1 až 7 veřejné zakázky skončil jako první v pořadí. Navazující úkony přitom žalovaný ve své správní praxi nepřezkoumává, nejsou-li samostatně napadeny. Protože žalobce v návrhu II namítal totožné pochybení zadavatele ve shodném zadávacím řízení, jaké namítal již v návrhu I, není přípustné, aby byl znovu povinován k úhradě kauce ve výši 2 000 000 Kč. Přestože tedy zákon jednoznačně limituje maximální výši kauce (2 000 000 Kč) v rámci jednoho zadávacího řízení, byl žalobce nucen v rámci procesní opatrnosti v souvislosti s totožným zadávacím řízením uhradit kauci v úhrnné výši 4 000 000 Kč. Žalovaný přitom posléze zcela logicky řízení spojil.

[10] Postupem žalovaného nebyla respektována zásada rovnosti účastníků zadávacího řízení a princip legitimního očekávání, neboť v obdobných řízeních při stanovení kauce žalovaný postupoval odlišně.

[11] V květnu 2015 žalovaný polovinu uhrazené kauce žalobci vrátil, druhou polovinu však nikoli. O důvodech lze přitom toliko spekulovat. Bezpředmětným byl totiž shledán jak návrh směřující proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, tak šest ze sedmi částí návrhu směřujícího proti vyloučení žalobce ze zadávacího řízení. Přesto si žalovaný kauci za jeden z návrhů ponechal. Takové interní rozhodnutí žalovaného je svévolné. Pokud pak bylo důvodem zamítnutí návrhu I ve vztahu k jedné z částí veřejné zakázky, není jasné, proč žalovaný nevrátil žalobci např. 6/7 kauce. Z přeplatků pak měl být žalobci vyplacen příslušný úrok.

[12] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[13] Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Zdůraznil, že výše kauce by měla být v určitém poměru k hodnotě přezkoumávané veřejné zakázky. Konstrukce ceny pro účely hodnocení nabídek, byť nemusí odpovídat ceně skutečně uhrazené, představuje odhad skutečného průběhu plnění a tedy odhad skutečné nabídkové ceny. V daném případě byl dostatečným způsobem vymezen způsob určení úplaty (ceny). Za rozhodující přitom nebyla považována skutečnost, že pro konstrukci nabídkové ceny byla využita cena jednotková po vzoru smluv rámcových. Nabídková cena, která byla předmětem hodnocení, nebyla cenou za jednotku plnění. Z existence závazku smluvních stran vyplývajících ze vzorové smlouvy pak nutno dovodit, že se po faktické stránce nejednalo o smlouvu rámcovou. V obdobných věcech žalovaný rozhoduje konzistentně a v nyní posuzované věci se od svých předchozích rozhodnutí neodchýlil. Druhá kauce byla vyžadována plně v souladu s § 114 ZVZ z důvodu podání dalšího návrhu žalobcem proti jinému úkonu zadavatele, než proti jakému směřoval jeho první návrh.

[14] Žalovaný dále konstatoval, že předmětem žádosti a následného správního řízení bylo přezkoumání existence nároku na vrácení přeplatku kaucí podle zákona o správních poplatcích z důvodů nesprávné aplikace § 115 odst. 1 ZVZ, tedy nesprávného vyměření kauce při zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (jinak řečeno zda poplatník zaplatil na poplatek více, než činí stanovená sazba). V žalobě však žalobce poukázal též na údajně nedostatečně splněnou povinnost žalovaného vrátit kauci po nabytí právní moci rozhodnutí předsedy Úřadu o věci samé. Tato problematika je řešena ustanovením § 115 odst. 2, 3 ZVZ, jež upravuje podmínky pro vrácení kauce, a to tak jak byla žalovaným vybrána. Vrácení kauce po proběhlém návrhovém řízení tedy nebylo předmětem správního řízení o žádosti žalobce. Navíc ani neexistoval důvod se domnívat, že by vyvstala potřeba v napadeném rozhodnutí jakkoliv odůvodňovat či popisovat poměrně standardní postup žalovaného podle zmiňovaného ustanovení, z něž jednoznačně plyne, v jakých případech se kauce stává příjmem státního rozpočtu. Není tedy zřejmé, z čeho žalobce dovozuje povinnost žalovaného rozhodovat, když zákon mu stanoví toliko povinnost konat. Z žaloby není ani patrné, že by žalobce vůči žalovanému přímo uplatňoval jakékoliv konkrétní námitky proti jeho postupu například opět podáním žádosti. Žalovanému tak ani nebyl znám nesouhlas žalobce s daným postupem.

[15] Nad rámec lze tedy uvést, že pro část 2 veřejné zakázky došlo podle § 118 odst. 5 písm. a) ZVZ k zamítnutí návrhu žalobce, čímž došlo k naplnění podmínky podle § 115 odst. 2 písm. a) ZVZ. Základ pro výpočet kauce – nabídková cena za celou dobu plnění veřejné zakázky – byl u každé ze sedmi částí, tedy i u části 2, natolik vysoký, že by vyměření kauce ve výši 1 % přesahovalo maximální stanovenou hranici 2 000 000 Kč, díky čemuž byla kauce právě v této výši původně vybrána, a nyní převedena do státního rozpočtu. Částka 2 000 000 Kč se přitom při stanovení kauce za návrh žalobce vztahovala na všechny dotčené části veřejné zakázky, a to vzhledem k povinnosti žalovaného sčítat hodnoty všech částí veřejné zakázky v případě jediného návrhu do jediného základu pro výpočet kauce. Pokud bylo možno kauci i pro každou ze sedmi částí stanovit v maximální výši, není ani možné kauci zaplacenou za jediný návrh zpětně dělit.

IV. Jednání konané dne 29. 8. 2017

[16] Žalobce při jednání zdůraznil, že nabídková cena by měla být objektivním konceptem. V daném případě došlo k hypotetickému navýšení ceny, fakticky bylo čerpáno mnohem méně. Nedospěl-li žalovaný k závěru, že v daném případě byla podstatná jednotková cena, vyložil zadávací dokumentaci v neprospěch žalobce. Není zřejmé, proč upřednostnil některé části zadávací dokumentaci před jinými. Navíc se jednalo o rámcovou smlouvu. Jinou nabídkovou cenu, než cenu jednotkovou nebylo možno stanovit. Odkázal též na důvodovou zprávu k zákonu č. 40/2015 Sb.

[17] Žalovaný poukázal na to, že koncept celkové nabídkové ceny nebyl manipulativní. Dodal, že podal-li žalobce návrh proti svému vyloučení ze zadávacího řízení, nemusel brojit proti výběru nejvhodnější nabídky. Takto žalobce brojil proti dvěma rozdílným úkonům zadavatele, byť shodnými námitkami.

[18] Soud konstatoval úplný obsah soudního a správního spisu (to včetně správního spisu předloženého žalovaným ve věci samé, tedy ve věci projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 29 Af 54/2015). K důkazu pak četl listiny předložené žalobcem, a to dvě tabulky „Výše skutečně uhrazené ceny [...]“ za plnění předmětné veřejné zakázky v letech 2014 a 2015, jakož i zadávací dokumentaci otevřeného zadávacího řízení na zadání veřejné zakázky na služby „*Dlouhodobé zajištění dopravní obslužnosti Ústeckého kraje veřejnými službami v přepravě cestujících veřejnou linkovou dopravou v oblasti Dolní Poohří*“ ze dne 4. 2. 2013.

V. Posouzení věci soudem

[19] Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[20] Podstatou sporu mezi žalobcem a žalovaným je odlišný pohled na otázku, zda žalovaný správně určil výši kauce, tj. zda správně vycházel z nabídkové ceny, jak ji stanovil zadavatel v zadávací dokumentaci, či zda je nabídková cena objektivní koncept, jehož význam nemohou zadavatelé prostřednictvím zadávací dokumentace libovolně měnit, a pro

účely výpočtu kauce byla nabídkovou cenou jednotková cena za kilometr přepravního výkonu.

[21] Zadávací řízení bylo zahájeno v listopadu 2012; na posouzení věci se tedy uplatní právní úprava podle ZVZ ve znění zákona č. 167/2012 Sb.

[22] Podle § 115 odst. 1 ZVZ (v jeho rozhodném znění) je navrhovatel s podáním návrhu na přezkum úkonů zadavatele povinen složit na účet žalovaného kauci ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele za celou dobu plnění veřejné zakázky, nejméně však ve výši 50 000 Kč, nejvýše ve výši 2 000 000 Kč. V případě, že není možné stanovit nabídkovou cenu navrhovatele nebo že nabídková cena, která je předmětem hodnocení, je při zadávání rámcové smlouvy stanovena pouze jako cena za jednotku plnění nebo v případě návrhu na uložení zakazu plnění smlouvy, je navrhovatel povinen složit 100 000 Kč.

[23] Smyslem kauce je zamezit nedůvodným či šikanózním návrhům na přezkoumání úkonů zadavatele a omezit množství nápadů žalovaného na významné případy. Kauce přitom představuje platební povinnost vytvářející přiměřené procesní riziko úspěšnosti návrhu. Zákonodárce určil dva mechanismy výpočtu kauce. První metoda výpočtu kauce se odvíjí od výše nabídkové ceny navrhovatele, což koresponduje s regulačním účelem institutu kauce; podle rozsahu veřejné zakázky, resp. nabídkové ceny, úměrně vzrůstá i výše kauce až po její zákonem stanovenou maximální možnou výši (2 000 000 Kč). Podmínkou pro uplatnění této metody výpočtu kauce je existence nabídkové ceny navrhovatele (tj. to, že nabídková cena je známa) a časově ohraničený rámec plnění veřejné zakázky (do novelizace ZVZ provedené zákonem č. 40/2015 Sb.; podrobněji se k této problematice zdejší soud vyjádřil v rozsudku ze dne 15. 10. 2015, č. j. 62 Af 69/2014-92; www.nssoud.cz). Není-li možné stanovit nabídkovou cenu (např. navrhovatel dosud nepodal nabídku), nebo je nabídková cena stanovena při zadávání rámcové smlouvy jako cena za jednotku plnění, činí kauce 100 000 Kč. Žalobce se návrhem nedomáhal uložení zakazu plnění smlouvy, a proto variantou použitelnou na případy těchto návrhů není třeba se nyní zabývat.

[24] Nejprve je třeba posoudit, jak byla v zadávacím řízení konstruována nabídková cena. V případě dílčího závěru, že nabídkovou cenou byla cena za jeden vozokilometr (coby cena za jednotku plnění), bylo by následně třeba posoudit, zda návrh smlouvy měl skutečně charakter smlouvy rámcové.

[25] V bodu 7.3. („nabídka“) zadávací dokumentace zadavatel uvedl základní požadavky na zpracování nabídkové ceny. Nabídkovou cenu pro každou část veřejné zakázky bylo třeba ze strany uchazečů zpracovat mimo jiné dle schématu, který je přílohou 8.1. zadávací dokumentace. Zadavatel v bodu 7.3. zadávací dokumentace dále uvedl, že „požadavky na zpracování nabídkové ceny jsou přitom stanoveny tak, aby uchazeči podali vzájemně porovnatelné nabídky. Základní jednotkou pro stanovení nabídkové ceny v Kč je 1 vozokilometr. [...] nabídková cena bude vypočtena jako předpokládaný počet vozokilometrů násobený jednotkovou cenou za jeden vozokilometr, pro danou část veřejné zakázky nabídnutou uchazečem. Ceny předpokládaného výkonu pro jednotlivé typy autobusů a standardy IDS budou sečteny a tento součet bude následně vynásoben součtem čísla 1 a maximálního možného navýšení předpokládaného rozsahu předmětné části Veřejné zakázky dle přílohy Zadávací dokumentace [...]. Takto získaná nabídková cena pro příslušnou část

veřejné zakázky bude předmětem hodnocení. [...] Nabídková cena bude uvedena bez DPH. Podrobná úprava úhrady odměny je upravena v závazném textu návrhu smlouvy.“ (podtržením zvýraznil soud, což platí i pro text níže).

[26] Podle schématu v příloze 8.1. zadávací dokumentace je nabídkovou cenou součin počtu kilometrů předpokládaného ročního výkonu a jednotkové ceny za jeden vozokilometr (při rozlišení typu autobusu) navýšený o koeficient maximálního možného navýšení ročního výkonu, resp. nájezdu kilometrů, v rozmezí 1,20 – 1,25.

[27] Z bodu 10. („hodnocení nabídek“) zadávací dokumentace vyplývá, že zadavatel zvolil jako základní hodnotící kritérium ekonomickou výhodnost nabídky [§ 78 odst. 1 písm. a) ZVZ]. Popis způsobu hodnocení nabídek, včetně vymezení hodnotících kritérií, obsahuje příloha 7 zadávací dokumentace. V příloze 7 zadávací dokumentace zadavatel vymezil dvě dílčí hodnotící kritéria: celkovou nabídkovou cenu s vahou 80 % a metodiku přístupu k organizačnímu a technickému zabezpečení provozu s vahou 20 %. U nabídkové ceny je v příloze 7 zadávací dokumentace uvedeno: „Předmětem hodnocení je nabídková cena uchazeče vypočtená jako předpokládaný počet vozokilometrů násobený jednotkovou cenou za jeden vozokilometr, pro danou část veřejné zakázky nabídnutou uchazečem.“

[28] Ze shora uvedeného plyne, že zadavatel jako nabídkovou cenu pro jednotlivé části veřejné zakázky určil součin ceny za 1 vozokilometr a předpokládaného ročního nájezdu (počtu vozokilometrů) dle typu autobusu („malý“, „klasický“, „velký“), to vše s navýšením o koeficient maximálního možného navýšení výkonu (1,20 – 1,25). Nabídková cena byla v zadávací dokumentaci stanovena jednoznačně a srozumitelně. Schéma výpočtu nabídkové ceny v příloze 8.1. zadávací dokumentace nedávalo žádný prostor k nejasnostem či pochybnostem o způsobu konstrukce nabídkové ceny. Cena za 1 vozokilometr tvoří pouze základ nabídkové ceny a až v kombinaci s dalšími prvky (předpokládaný roční nájezd a maximální možné navýšení ročního výkonu) dává základ nabídkové ceně, jež byla předmětem hodnocení v jednom z dílčích hodnotících kritérií. Těmto závěrům zdejšího soudu ostatně odpovídají i nabídky; jak plyne ze zprávy zadavatele o posouzení a hodnocení nabídek, všichni uchazeči, kteří v rámci zadávacího řízení podali nabídky, konstruovali nabídkovou cenu shodně – výsledné hodnoty, které plynou z nabídek ve vztahu k nabídkové ceně, rámcově odpovídají součinu předpokládaného počtu vozokilometrů násobeného jednotkovou cenou za jeden vozokilometr (při zohlednění typu autobusu) s příslušným navýšením, a nikoli ceně jednotkové. Nabídkové ceny, které se staly základem hodnocení nabídek, v případě části 1 veřejné zakázky oscillovaly mezi cca 28 a 33 miliony Kč, v případě části 2 veřejné zakázky činila jediná nabídka cca 23 milionů Kč, v případě části 3 veřejné zakázky oscillovaly mezi cca 21 a 24 miliony Kč, v případě části 4 veřejné zakázky oscillovaly mezi cca 23 a 26 miliony Kč, v případě části 5 veřejné zakázky oscillovaly mezi cca 33 a 37 miliony Kč, v případě části 6 veřejné zakázky oscillovaly mezi cca 28 a 31 miliony Kč, a v případě části 7 veřejné zakázky oscillovaly mezi cca 24 a 28 miliony Kč. Nikdo z uchazečů tudíž neuváděl coby cenu nabídkovou cenu za jeden vozokilometr, nikdo z uchazečů tedy nebyl ani vyloučen z toho důvodu, že by nabídkovou cenu kalkuloval coby cenu jednotkovou (za jeden vozokilometr).

[29] Takto stanovená nabídková cena, jako dílčí hodnotící kritérium, tedy nepochybně umožňovala porovnání nabídek jednotlivých uchazečů k okamžiku hodnocení nabídek,

zároveň pro všechny uchazeče byly nastaveny shodné podmínky, jež jimi byly i shodně interpretovány. V postupu zadavatele při stanovení mechanismu pro výpočet nabídkové ceny přitom zdejší soud *prima facie* nespatřuje kroky, které by zadávací řízení činily méně přehledným či hůře kontrolovatelným, ani nelze dovodit, že by takto nastaveným způsobem zpracování nabídkové ceny a hodnocením nabídek mělo dojít k jakémukoli „pokřivení“ pravidel soutěže o získání veřejné zakázky.

[30] Lze přisvědčit žalobci, že nabídkovou cenou dle návrhu smlouvy je cena za jeden kilometr; tento – oproti zadávací dokumentaci – odlišný význam termínu „nabídková cena“ se však uplatnil pouze v návrhu smlouvy (například v čl. 3. – „výpočet odměny“) coby součást smluvního instrumentaria pro samotné plnění veřejné zakázky, kde je základním prvkem pro výpočet odměny dopravce. To ovšem nic nemění na závěru, že termín „nabídková cena“ ve smyslu dílčího hodnotící kritéria v nyní posuzované věci byl pro účely zadávacího řízení zadavatelem definován jednoznačně v bodu 7.3. zadávací dokumentace a příloze 8.1. zadávací dokumentace.

[31] Vzhledem k tomu, že nabídková cena žalobce byla při podání návrhů I a II známa, a zároveň nabídková cena nebyla stanovena jako cena za jednotku plnění ve smyslu § 115 odst. 1 ZVZ, bylo namísto výše kaucí stanovit jako 1 % z nabídkové ceny žalobce. Zdejší soud již v minulosti dovodil, že nemůže být přijatelný takový postup, aby nabídková cena byla vypočtena podle jedné pravidel a kaucí (vycházející podle § 115 odst. 1 ZVZ právě z nabídkové ceny) podle pravidel jiných (viz např. rozsudek ze dne 2. 9. 2010, č. j. 62 Ca 11/2009-46). To platí i ve vztahu k nyní posuzované věci, je však (oproti právnímu stavu, který byl určující pro posouzení v právě uvedené věci) třeba zohlednit změnu v § 115 odst. 1 ZVZ po účinnosti novely č. 55/2012 Sb. (což je právní stav nyní na věc použitelný). Mechanismus výpočtu kaucí byl upřesněn tak, že kaucí ve výši 1 % se počítá z nabídkové ceny za celou dobu plnění veřejné zakázky. Může tedy nastat situace, kdy zadavatel určí nabídkovou cenu, která bude hodnotícím kritériem, ve vztahu k jednomu kalendářnímu měsíci, zatímco plnění veřejné zakázky má dopadat na období jednoho roku, a tudíž i základ pro výpočet výše kaucí bude odvislý od (měsíční) nabídkové ceny vynásobené počtem měsíců odpovídající době plnění veřejné zakázky. Vztaheno k nyní posuzované věci to znamená, že pro určení základu, ze kterého se určuje kaucí (1 % z tohoto základu), je rozhodná nabídková cena žalobce. Nabídková cena žalobce pokrývá pouze období jednoho roku, zatímco celá doba plnění veřejné zakázky je 10 let (od 15. 12. 2013 do dne předcházejícího termínu celostátní změny jízdních řádů v prosinci 2023, nejpozději však do 31. 12. 2023), a proto bylo nutné nabídkovou cenu žalobce pro zjištění základu kaucí vynásobit hodnotou „10“.

[32] Žalovaný tedy podle zdejšího soudu postupoval v souladu se ZVZ, jestliže v souvislosti s podáním návrhu I stanovil kaucí ve výši 2 000 000 Kč, resp. po žalobci vyžadoval doplacení části kaucí ve výši 1 900 000 Kč, neboť základ pro výpočet kaucí byl 1 690 502 970 Kč (169 050 297 x 10).

[33] Žalobce namítl, že nabídková cena, jak ji definoval v zadávací dokumentaci zadavatel, byla pouhou modelovou cenou, neboť objem skutečně poskytovaných služeb nebyl v okamžiku podání nabídek známý a byl závislý na požadavcích zadavatele (v rozsahu maximálního možného snížení a zvýšení rozsahu zakázky), a proto lze za nabídkovou cenu

označit výlučně cenu za 1 vozokilometr, neboť ta byla dopředu známá. S tím však soud nesouhlasí. Předně i samotná „nabídková“ cena za 1 vozokilometr by dle argumentace žalobce byla (v jeho pojetí) cenou modelovou, neboť vzorová smlouva v čl. 3. obsahuje algoritmus upravující cenu za 1 vozokilometr v závislosti na vnějších – v době podání a hodnocení nabídek neznámých – okolnostech; vzorová smlouva kupříkladu váže změnu ceny za kilometr na meziroční změnu indexu spotřebitelských cen (odst. 3.6), meziroční změnu průměrné ceny nafty (odst. 3.7) či na meziroční změnu hrubé mzdy (odst. 3.8). Cena za 1 vozokilometr tedy byla pro všechny uchazeče při podání nabídek stejně modelová jako nabídková cena stanovená zadavatelem. Navíc, přestože zadavatel učinil výhradu možného navyšování či snižování rozsahu veřejné zakázky v průběhu jejího plnění, nelze přehlédnout, že na tyto změny bylo ve vzorové smlouvě pamatováno (odst. 3.9 a 3.10) a případné navýšení či snížení požadovaného nájezdu kilometrů, resp. průměrného proběhu na autobus za rok, je matematicky provázáno se změnou ceny za 1 km (ve smlouvě označené jako „nabídková cena“) a byť bylo právem zadavatele rozsah kilometrového nájezdu dle jeho požadavků měnit, měli uchazeči již v době podání nabídek k dispozici srozumitelný algoritmus, podle kterého museli vědět, jak případný požadavek zadavatele na změnu rozsahu veřejné zakázky, resp. její části, ovlivní cenu za 1 vozokilometr. Z tohoto pohledu se jako mnohem více „modelovou“ a neurčitou jeví právě cena za 1 vozokilometr z důvodu vnějších vlivů.

[34] Podstatné však je, že nabídková cena se v procesu směřujícím k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku vztahuje k okamžiku hodnocení nabídek (požadavek na porovnatelnost nabídek zajišťující dodržení zásady transparentnosti zadávacího řízení se uplatňuje k okamžiku hodnocení nabídek), a případné následné změny (i cenových) parametřů, za nichž byly nabídky hodnoceny, po dobu plnění smlouvy, jsou-li předem jasně a srozumitelně stanoveny a jsou-li vázány na předem stanovené objektivní okolnosti, nepředstavují vadu postupu zadavatele (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2013, č. j. 2 Afs 4/2013-57). Podle zdejšího soudu tedy v posuzované věci nelze na nabídkovou cenu hledět jako na modelovou, jež by neodrážela reálný předpoklad ceny plnění, byť se zohledněním možné – předem ze strany zadavatele avizované – změny v závislosti na reálném proběhu kilometrů v době plnění.

[35] Soud nesouhlasí ani s kategorickým východiskem žalobce, podle něhož vždy, kdy nelze předem přesně vymežit skutečný rozsah plnění veřejné zakázky a cena za plnění je fakticky odvozena od jednotkové ceny, je nutné pro účely kaucí věc posuzovat tak, že není možné stanovit nabídkovou cenu a kaucí by měla být stanovena ve výši 100 000 Kč. Podle soudu je totiž rozdíl mezi jednotkovou nabídkovou cenou a nabídkovou cenou za zadavatelem reálně předpokládaný objem plnění, který vychází z jednotkové ceny, kdy předpokládaný objem plnění je stanoven na základě opakované poptávky po témže plnění a sám o sobě nepředstavuje exces. V nyní posuzované věci jde o druhou z obou situací. Soud je toho názoru, že v případě kontraktace plnění, které má pak probíhat po delší časový úsek, je rozumný důvod předpokládat průběžnou úpravu parametrů ovlivňujících cenu plnění; proto samotné nastavení pravidel hodnocení, na něž je výše kaucí navázána, zdejší soud nevnímá nikterak excesivně.

[36] Nadto uváží-li soud, že výše kaucí s ohledem na její význam by měla korespondovat s rozsahem a významem konkrétní veřejné zakázky a měla by se v ní odrážet reálná hodnota plnění, k němuž zadávací řízení směřuje, pak postup, jehož se domáhá žalobce, by smyslu

kauce nemohl odpovídat. Především však, při zohlednění právě uvedených dvou argumentů, soud pokládá za podstatné, že v okamžiku podání nabídek byly podmínky, a to i co do míry nejistoty ohledně vývoje ceny za 1 vozokilometr a tím i rozsahu požadovaného ročního nájezdu kilometrů, pro všechny uchazeče shodné a nabídková cena, jako dílčí kritérium, v okamžiku hodnocení jednotlivých nabídek zajišťovala jejich korektní porovnatelnost. Předmět veřejné zakázky nevykazuje žádný znak neurčitosti či nejasnosti a předpoklad ročního nájezdu kilometrů, jak byl stanoven rámcovými jízdními řády, jenž byl pro nabídkovou cenu určující, nevykazoval nikterak dramatickou odlišnost od skutečného nájezdu kilometrů v letech 2014 a 2015, a tedy ani od plateb zadavatele za plnění. To jasně plyne z žalobcem předložených tabulek, jimiž bylo dokazováno. Soud porovnával nabídkové ceny podle úvodních předpokladů zadavatele (základní nabídkové ceny) a skutečně uhrazené ceny za roky 2014 a 2015 v dotčených sedmi částech veřejné zakázky a dospěl k závěru, že v průměru za tyto části veřejné zakázky jde o rozdíl ve výši nepřesahující 20 %. Nabídkové ceny se tedy v principu neodlišovaly od předpokládané výše plnění (bez jejího navýšení za použití koeficientu).

[37] Ze shora uvedeného tedy soud nedává žalobci zapravdu v tom, že nabídkovou cenu bylo třeba vnímat coby cenu za jeden vozokilometr, ani že se jednalo o situaci, kdy výši nabídkové ceny nebylo lze zjistit, a tedy že složení kauce (ve výši 2 000 000 Kč) bylo žalovaným požadováno nesprávně. Naopak soud souhlasí se žalovaným, který vycházel z nabídkové ceny, jak ji stanovil zadavatel v zadávací dokumentaci a jak byla předmětem hodnocení v příslušném dílčím hodnotícím kritériu – a jak ostatně v principu odpovídala výši plateb zadavatele. Za tohoto stavu tak není třeba se z pohledu správné aplikace § 115 odst. 1 ZVZ zabývat charakterem smlouvy, tj. tím, zda jde o smlouvu charakteru rámcového či nikoli.

[38] Postup žalovaného v otázce stanovení samotné výše kauce v nyní posuzované věci tedy nebyl v rozporu s § 115 odst. 1 ZVZ ani nevykazuje žádný znak ztěžování přístupu k ochraně uchazeče prostřednictvím hledání výkladu, jehož důsledkem by bylo umělé navyšování kauce, tedy jakákoli forma ekonomického odstrašování žalobce od podání návrhu k žalovanému, případně snaha jej ekonomicky vyčerpávat za situace, kdy již návrh podal.

[39] Žalobce dále namítl, že se žalovaný odchýlil od své předchozí rozhodovací praxe (věci „S353/2009/VZ“ a „S452/2013/VZ“); ze žalobní argumentace plyne, že v tamních věcech měla být kauce ve výši 100 000 Kč stanovena za situace, kdy nabídkovou cenu nebylo možno stanovit a tudíž z ní při stanovení výše kauce vycházet. Zdejší soud se touto námitkou podrobně zabýval již ve skutkově téměř totožné věci týkající se téže veřejné zakázky (byť jiných jejích částí – viz rozsudek ze dne 6. 10. 2016, č. j. 62 Af 67/2015-236), a v nyní projednávané věci neshledal důvodu, proč se od dříve učiněných zjištění a hodnocení odchýlit.

[40] Podle zmiňovaného rozsudku z rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2010, č. j. ÚOHS-S353/2009/VZ-2312/2010/540/DCh, plyne, že žalovaný přezkoumával úkony zadavatele při zadávání rámcové smlouvy na právní služby; z bodu 18. uvedeného rozhodnutí vyplývá, že v tamní věci nebylo možno stanovit výši nabídkové ceny, a proto měl navrhovatel složit kauci ve výši 100 000 Kč. Předmětem přezkumu ze strany žalovaného však v tamní věci byla otázka postupu zadavatele při posuzování splnění kvalifikace uchazečů a při oznamování

rozhodnutí o vyloučení uchazeče pro nesplnění kvalifikace. K otázce nastavení hodnotících kritérií a konstrukce nabídkových cen uvedené rozhodnutí ani správní spis žádný podklad neobsahuje.

[41] Z ničeho tudíž neplyne, že by v namítané věci bylo ze strany žalovaného požadováno složení kaucí ve výši 100 000 Kč za stejného skutkového stavu, jaký je dán v nyní posuzované věci. Že tomu tak nebylo, se navíc soudu může jevit jako pravděpodobné (byť nikoli prokázané), neboť jednalo-li se o zadávací řízení směřující k uzavření rámcové smlouvy, pak zdejšímu soudu je známo, že v takových případech bývá nabídková cena obvykle konstruována jako jednotková, což ostatně nejlépe odpovídá smyslu uzavírání rámcových smluv.

[42] Jak dále zdejší soud uvedl ve zmiňovaném rozsudku ze dne 6. 10. 2016, ze správního spisu vázícího se k rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2013, č. j. ÚOHS-S452/2013/VZ-18300/2013/521/VSt, plyne, že žalovaný rozhodoval za situace, kdy zadavatel hodnotil nabídky na základě základní ceny dopravního výkonu na 1 km v Kč bez DPH.

[43] Tomu odpovídá i obsah zadávací dokumentace k této veřejné zakázce „*Dlouhodobé zajištění dopravní obslužnosti Ústeckého kraje veřejnými službami v přepravě cestujících veřejnou linkovou dopravou v oblasti Dolní Poohří*“, kterou soud při jednání provedl k důkazu. Nabídkovou cenou coby jedním ze tří dílčích hodnotících kritérií s vahou 90 % byla základní cena dopravního výkonu na 1 km, a tedy cena jednotková (viz zejména body 1.4., 2., a 12. této zadávací dokumentace). Ani v tomto případě tedy totožný skutkový stav, za něhož by žalovaný rozhodl jinak, dán nebyl. V nyní projednávané věci má soud ve shodě se žalovaným za to, že nabídková cena, jak ji stanovil zadavatel v zadávací dokumentaci a jak byla předmětem hodnocení v příslušném dílčím hodnotícím kritériu, umožňovala výpočet kaucí podle nabídkové ceny, jímž nebyla cena jednotková, a proto závěr žalovaného v nyní posuzované věci soud nepokládá za odklon od jím zavedené správní praxe.

[44] Žalobce namítl též nezákonnost vyměření kaucí 2 000 000 Kč v souvislosti s podáním návrhu II, neboť pro totožné pochybení zadavatele již uhradil kaucí v řízení o návrhu I a v rámci jednoho zadávacího řízení v součtu uhradil 4 000 000 Kč, přestože ZVZ stanoví maximální výši kaucí 2 000 000 Kč.

[45] Jestliže z § 115 odst. 1 ZVZ plyne, že navrhovatel je povinen složit na účet žalovaného kaucí s podáním návrhu na přezkum úkonů zadavatele, pak konstrukce žalobce neodpovídá ani textu § 115 odst. 1 ZVZ, ani smyslu kaucí (viz výše). Zadávací řízení je řetězcím se procesem, v němž lze jednotlivé kroky zadavatele v jednotlivých od sebe oddělitelných fázích zadávacího řízení postupně napadat samostatnými námitkami k zadavateli a následně samostatnými návrhy k žalovanému, přičemž úspěšnost uchazečů (s námitkami a následně s návrhy) v jednotlivých fázích zadávacího procesu nemusí být nutně nijak provázána. Povinnost uhradit kaucí je spojena s okamžikem podání návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele (ve vztahu ke každému návrhu pak kaucí může mít zcela samostatný osud) a na tom nic nemění ani možnost spojit správní řízení zahájená na základě jednotlivých návrhů. Nic na tom nemůže změnit ani žalobcem zvolená procesní strategie, tj. zda návrhem napadne jeden úkon (zde rozhodnutí zadavatele o vyloučení uchazeče) a v případě jeho zrušení bude vycházet z toho, že nápravným opatřením uloženým žalovaným

budou zrušeny i všechny navazující úkony zadavatele v témže zadávacím řízení (včetně např. rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky), aniž by proti nim musel podávat samostatné další návrhy, anebo zda bude svými návrhy postupně napadat všechny úkony zadavatele (zde rozhodnutí zadavatele o vyloučení uchazeče i rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky).

[46] Nález Ústavního soudu ze dne 7. 6. 2011, sp. zn. II. ÚS 2780/10, na který odkazuje žalobce, není k nyní posuzované věci podle zdejšího soudu zcela příléhavý, neboť se týkal poplatkové povinnosti v situaci, která se pro Ústavní soud jevila jako nespravedlivá; navíc hlavní smysl poplatku za řízení tkví v částečné ompenzaci nákladů vzniklých orgánu veřejné moci, což se projevuje mimo jiné i v nevratnosti poplatku i přes úspěch navrhovatele v řízení, zatímco kauce je v případě úspěchu v řízení vratná. Je sice nepřipustné, aby z důvodu nepřiměřeně vysoké celkové kauce či jiných procesních překážek byl ztížen přístup navrhovatele k efektivnímu přezkumu zadávacího řízení (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 12. 2010, č. j. 62 Af 57/2010-535), a tedy výjimka z povinnosti uhradit kauci za každý jednotlivý návrh by mohla být odůvodněna nejvýše velmi specifickými okolnostmi spojenými s postupem zadavatele, který by svými postupnými kroky zřetelně ztěžoval přístup k efektivnímu přezkumu svých úkonů, či hrubým nepoměrem součtu jednotlivých kaucí a hodnotou plnění, jež je veřejnou zakázkou, popř. jinými obdobnými specifickými důvody; pouze v takto zcela výjimečných případech, které by vykazovaly jasné znaky nespravedlnosti či zneužívání institutu kauce, by byl soud připraven hledat jiný výklad – v tom směru, že povinnost uhradit kauci není spojena s okamžikem podání každého návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele. V nyní posuzované věci však důvod k tak vskutku výjimečnému postoji směřujícímu k zabránění zjevné nespravedlnosti dán není. V postupu zadavatele (při stanovení konstrukce nabídkových cen) ani žalovaného (při výkladu povinnosti složit kauci ve výši odvislé od nabídkové ceny za každý podaný návrh) zdejší soud žádné zjevné *unfair* prvky neshledává, navíc ani součet kaucí ve výši 4 000 000 Kč za návrh I a II v nyní posuzované věci není nepřiměřený ve vztahu k součtu nabídkových cen žalobce (169 050 297 Kč za jeden rok, resp. 1 690 502 970 Kč za 10 let). Stejně tak ze správního spisu nevyplývá, že by zadavatel činil v zadávacím řízení úkony se zřejmým úmyslem ztížit žalobci přístup k přezkumu úkonů zadavatele a odradit jej od využívání prostředků ochrany.

[47] Jestliže tedy žalovaný složení kauce požadoval ve vztahu k oběma návrhům, nepostupoval v rozporu se ZVZ. „Zpoplatnění“ obou postupných návrhů, z nichž jeden směřoval proti vyloučení uchazeče a druhý k hodnocení nabídek a výběru nejvhodnější nabídky (bez vyloučeného uchazeče), a byly tedy podány proto, aby se žalovaný skutečně zabýval všemi úkony zadavatele, v nichž žalobce spatřoval pochybení, bez ohledu na důvody, které žalobce k takovému postupu vedly (zda to byly důvody související s možným navazujícím soukromoprávním sporem či důvody jiné), se podle zdejšího soudu nedostalo ani do rozporu s čl. 1 odst. 3 směrnice Rady č. 89/665/EHS ze dne 21. 12. 1989, podle něhož členské státy musí zajistit, aby přezkumné řízení bylo dostupné podle podrobných pravidel, která mohou stanovit členské státy, každé osobě, která má nebo měla zájem na získání určité veřejné zakázky a které v důsledku postupu zadavatele vznikla škoda nebo jí hrozí. „Zpoplatnění“ obou návrhů samo o sobě (tedy opakovaná povinnost složit kauci ve vztahu ke dvěma návrhům uvnitř jednoho zadávacího řízení) ani zpoplatnění ve výši 2 x 2 000 000 Kč vzhledem k hodnotě plnění, jež je veřejnou zakázkou, a nabídkovým cenám žalobce neučinilo

přezkumné řízení reálně nedostupným a konstrukce platební povinnosti na kauci, jak plyne z § 115 odst. 1 ZVZ, tedy z podrobného pravidla stanoveného vnitrostátním (českým) zákonodárcem členského státu Evropské unie, uvedenou směrnicí neporušuje.

[48] Odkazoval-li pak žalobce na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-61/14, *Orizzonte Salute*, ani tam obsažené závěry nevedou zdejší soud k závěru, že by žalobce měl při podání obou návrhů složit pouze jednu kauci; podle unijního soudu výběr několika soudních poplatků kumulativně v rámci téhož soudního řízení správního neodporuje v zásadě článku 1 směrnice Rady č. 89/665/EHS ze dne 21. 12. 1989 (bod 72.), takový výběr totiž v zásadě přispívá k řádnému fungování soudního systému, pokud představuje zdroj financování soudní činnosti členských států a odrazuje od podávání žalob, které jsou zjevně neopodstatněné nebo jejichž cílem jsou pouze procesní obstrukce (bod 73.), tyto cíle mohou odůvodnit takové vícenásobné uložení soudních poplatků, jako je uplatnění dotčené ve věci v původním řízení pouze v případě, že jsou předměty žalob nebo další žalobní důvody skutečně odlišné a představují významné rozšíření předmětu již probíhajícího sporu (bod 74.), naopak pokud tomu tak není, je povinnost dodatečné platby takových soudních poplatků z důvodu podání takových žalob nebo uplatnění žalobních důvodů v rozporu s dostupností opravných prostředků a se zásadou efektivity. Z bodů 76. a 77. uvedeného rozsudku přitom plyne, že podá-li osoba v rámci téhož soudního řízení několik soudních žalob či uplatňuje-li několik dalších žalobních důvodů, pouhá okolnost, že konečným cílem této osoby je získání dané zakázky, nutně neznamená, že předměty jejích žalob nebo žalobních důvodů jsou totožné, a je věcí vnitrostátního soudu, aby posoudil předměty žalob podaných jednotlivcem nebo žalobní důvody uplatňované tímto jednotlivcem v rámci téhož řízení a pokud shledá, že uvedené předměty nejsou ve skutečnosti odlišné nebo že nepředstavují významné rozšíření předmětu již probíhajícího sporu, je povinen osvobodit tohoto jednotlivce od povinnosti zaplatit kumulativní soudní poplatky. Z toho zdejšímu soudu plyne, že vícenásobné uložení poplatků, za něž by analogicky mohl pokládat i kauci, je možné tehdy, jestliže se předměty přezkumných řízení v rámci téhož zadávacího řízení dostatečně odlišují, přitom v nyní posuzované věci žalobce dvěma návrhy k žalovanému brojil proti odlišným úkonům zadavatele, čímž byl předmět řízení dostatečně odlišen.

[49] Ze shora uvedených důvodů se pak v dané věci neuplatní ani odkaz žalobce na důvodovou zprávu k zákonu č. 40/2015 Sb. Zde je nutno v první řadě uvést, že tuto novelizaci § 115 ZVZ nebylo možno v dané věci aplikovat. Co je však zásadní, v dané věci bylo možno stanovit celkovou nabídkovou cenu s dostatečnou přesností, a zároveň tuto cenu nelze považovat za modelový příklad rozsahu plnění smlouvy.

[50] Lze tedy finalizovat, že žalovaný zákonným způsobem dospěl k závěru, že v daném případě byla kauce stanovena správně. Tudíž nevznikl žádný přeplatek. Za této situace pak nutno dovodit, že zákonným byl i výrok žalovaného, že žalobci nenáleží ani úrok z přeplatku.

[51] Pokud pak žalobce poukázal na skutečnost, že mu byla vrácena toliko jedna kauce ve výši 2 000 000 Kč, ztotožnil se soud se žalovaným, že tento postup byl již autonomním dle § 115 odst. 2, 3 ZVZ, a se žádostí o vrácení přeplatku ve své podstatě nijak nesouvisel. Ostatně s kaucemi žalovaný nakládal až po vydání nyní žalobou napadeného rozhodnutí předsedy Úřadu. Ze správního spisu přitom neplyne, že by se žalobce proti tomuto faktickému postupu žalovaného jakýmkoli způsobem ohradil. Nad rámec lze nicméně konstatovat, že

nevrácení kauce za návrh I plyne z toho, že ve vztahu k části 2 veřejné zakázky žalovaný návrh žalobce dle § 118 odst. 5 písm. a) ZVZ zamítl (naopak řízení o celém návrhu II bylo zastaveno). Žalovaný tak postupoval v souladu s § 115 odst. 2 písm. a) ZVZ. Zde přitom nemohl vrátit část kauce (např. 6/7, či jiný poměr), neboť vzhledem k nabídkové ceně žalobce za část 2 veřejné zakázky (22 678 127 Kč za jeden rok, tedy 226 781 270 Kč za deset) by vyměření kauce ve výši 1 % přesahovalo maximální stanovenou hranici 2 000 000 Kč. I kdyby tedy žalobce brojil toliko do části 2 veřejné zakázky, platil by kauci v maximální výši. Pokud byl v tomto rozsahu jeho návrh zamítnut, je v souladu se zákonem i převedení kauce ve výši 2 000 000 Kč do státního rozpočtu.

VI. Závěr a náklady řízení

[52] Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[53] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. srpna 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
K. M.